

на човѣшкитѣ външни чувства. Срѣдата за човѣшкото око е свѣтлината, за ухото — звукътъ, за носа — миризътъ, цвѣтията, които постоянно изпусчатъ ония етерни трептения, които съставятъ храната на това чувство. Срѣдата за вкуса е храната, всички онѣзи органически вещества, сокове, които постоянно се вливатъ и даватъ животъ. Ако сега се качимъ още повисоко по тая лѣтвица, ще забѣлѣжимъ какъ дѣйствува този великъ законъ. Срѣдата, въ която може да живѣе нашето сърце, това сж желанята; срѣдата, въ която човѣшкиятъ умъ може да живѣе и се развива, това сж мислитѣ: безъ мисли човѣшкиятъ умъ се атрофира, безъ желаня човѣшкото сърце тѣй сжщо. Срѣда за човѣшката воля е силата, дѣятелността и енергията за работа: безъ работа волята се атрофира. По сжщия законъ на сравнението, срѣда за човѣшката душа е Богъ. Затова и Писанието казва: Въ Него живѣемъ, движимъ се и сжществуваме“, чрѣзъ Него душата може да добие своя първоначаленъ животъ — да се облѣче въ безсмъртието. Слѣдователно, Богъ е една вжтрѣшна срѣда, едно вжтрѣшно условие, една вжтрѣшна сила, отъ която постоянно трѣбва да черпимъ. Напримѣръ, както нашитѣ очи сж свързани съ свѣтлината, нашитѣ дробове — съ въздуха, както нашиятъ стомахъ е свързанъ съ устата, за да се храни, така и нашето сърце и нашиятъ умъ сж двѣ срѣдства, чрѣзъ които душата може да приема живота. Това сж подготвителни срѣди за Божествената срѣда — всемирното Божествено съзнание, въ което е потопена нашата душа. Вѣрно е, че всѣкога, когато едно сжщество губи връзката съ своята срѣда, то се излага на смъртъ,